

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

Bruxelles, den 21. oktober 2009 (26.10)

14790/09

**ENV 711
ONU 88
DEVGEN 288
ECOFIN 655
ENER 346
FORETS 105
MAR 149
AVIATION 172**

ORIENTERENDE NOTE

fra: Generalsekretariatet for Rådet

til: delegationerne

Vedr.: EU's holdning med henblik på klimakonferencen i København (7.-18. december 2009)

- Rådets konklusioner

Hermed følger til delegationerne de konklusioner, som Rådet (miljø) vedtog den 21. oktober 2009.

EU's holdning med henblik på klimakonferencen i København

(7.-18. december 2009)

- Rådets konklusioner -

Rådet for Den Europæiske Union

I. INDLEDNING

1. HENVISER til de konklusioner, der blev vedtaget af henholdsvis Rådet (miljø) den 3. marts 2009, Økofinrådet i marts og juni, AGEX-Rådet i marts og Det Europæiske Råd i marts og juni.
2. ERKENDER, at forebyggelse af farlige klimaforandringer forudsætter en bæredygtig økonomisk vækst og samfundsudvikling med meget lave drivhusgasemissioner. UNDERSTREGER, at en sådan lavemissionsudvikling er mulig, men at den forudsætter en samordnet global samarbejdsindsats, der fremmes og støttes af et samlet internationalt regelsæt under De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC).
3. ANERKENDER i denne forbindelse udviklingslandenes ret til en bæredygtig udvikling. ERKENDER, at klimaforandringerne alvorligt underminerer bestræbelserne på at bekæmpe fattigdom og hungersnød og er en alvorlig trussel mod opfyldelsen af 2015-målene. MINDER OM, at det agter at styrke sine alliancer og partnerskaber med udviklingslandene, navnlig med Afrika, landene i Latinamerika, de mindst udviklede lande og de små udviklingsøstater med henblik på dette. BEKRÆFTER PÅ NY at det er indstillet på at nå frem til en global, ambitiøs og samlet klimaaftale i København i december 2009, som bygger på Balikpapanen.

4. UNDERSTREGER de gensidige fordele, som de udviklede lande og udviklingslandene vil have af at nå frem til en sådan aftale, og at såvel kønsrelaterede som sociale og beskæftigelsesmæssige aspekter skal integreres i bestræbelserne på at bekæmpe klimaforandringerne. ERKENDER, at et godt resultat i København er vigtigt for at sikre biodiversitets- og økosystemydelse i fremtiden. FREMHÆVER den rolle, som de lokale myndigheder skal spille med hensyn til at gennemføre modvirknings- og tilpasningstiltagene, og OPFORDRER til, at denne rolle anerkendes i en Københavnsaftale.

5. HILSER MED TILFREDSHED erklæringerne om klimaforandringer fra De Større Økonomiers Forum for Energi og Klima (MEF) og G8 i L'Aquila. ØNSKER navnlig at understrege betydningen af resultatet i MEF, hvor de deltagende lande, herunder vigtige udviklingslande, anerkendte det videnskabelige synspunkt, at den globale opvarmning ikke bør overstige 2 °C.. i forhold til det førindustrielle niveau, og at de globale og nationale emissioner skal toppe snarest muligt, samt af G8's anerkendelse af et globalt mål om en reduktion af de globale emissioner med mindst 50 % inden 2050, og at de udviklede lande bør reducere deres samlede emissioner med 80 % eller mere inden 2050 som led i dette mål. UDTRYKKER OGSÅ TILFREDSHED med, at alle MEF-landene er villige til straks at iværksætte foranstaltninger, hvis forventede virkning på emissionerne repræsenterer en betydningsfuld afvigelse fra "business as usual" på mellemlang sigt, til at udarbejde lav-CO₂-vækst-planer, til at tage skridt til at reducere emissionerne fra skovrydning og skovforringelse og til at etablere et globalt partnerskab, der skal fremme transformerende klimavenlige lavemissionsteknologier.

6. UDTRYKKER TILFREDSHED med den beslutsomhed, som mange ledere gav udtryk for på FN's Generalforsamlings højniveaumøde, med hensyn til hurtigst muligt at sætte fart i forhandlingerne og nå frem til en ambitiøs og samlet aftale i København. UNDERSTREGER, at det haster med konstruktive politiske input fra processer uden for UNFCCC, der skal bidrage til UNFCCC processen, og UNDERSTREGER, at der på trods af de fremskridt, der blev gjort på UNFCCC's forhandlingsmøde i Bangkok, skal sættes yderligere fart i forhandlingerne, så man kan nå frem til en ambitiøs aftale på konferencen i København. FREMHÆVER i den forbindelse nødvendigheden af, at de kommende forhandlingsmøder fokuserer på de centrale substanslementer i en Københavnsaftale.

II. MODVIRKNING

7. GENTAGER, at en Københavnsaftale skal baseres på den bedste tilgængelige videnskabelige dokumentation som fremlagt af Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC) i dets fjerde vurderingsrapport (AR4) og som fremlagt i videnskabelige undersøgelser, der er offentliggjort siden da. ERKENDER, at det er en forudsætning for at nå målet om 2 °C., at de globale drivhusgasemissioner topper senest i 2020, reduceres med mindst 50 % i forhold til 1990-niveauet inden 2050 og fortsætter med at falde derefter. KONKLUDERER, at disse mål kræver, at alle parter gør en resolut, omkostningseffektiv og hurtig indsats for at skabe grundlag for et godt resultat i København.
8. ANERKENDER, at målet om 2 °C. sættes som ambitionsniveauet for den globale modvirkningsindsats. UNDERSTREGER, at i overensstemmelse med konklusionerne i IPCC's AR4 samt nyere undersøgelser bør de udviklede lande som gruppe gennem en national og en supplerende international indsats reducere deres drivhusgasemissioner til under 1990-niveauet med 25-40 % inden 2020 og med 80-95 % inden 2050, medens udviklingslandene som gruppe bør opnå en væsentlig ændring under den nuværende prognose for emissionsvæksten i størrelsesordenen 15-30 % inden 2020.
9. OPFORDRER alle parter til som led i en Københavnsaftale at tilslutte sig 2 °C.-målet og give tilsagn om globale emissionsreduktioner på mindst 50 % og, som en del af de globale emissionsreduktioner, en samlet emissionsreduktion for de udviklede lande på mindst 80-95 % inden 2050 i forhold til 1990-niveauet. Sådanne mål skulle kunne give både en ambition om og et benchmark for at etablere mellemfristede målsætninger, der justeres jævnlige på grundlag af videnskabelige undersøgelser.
10. NOTERER SIG, at på baggrund af de tilgængelige oplysninger såsom de nuværende befolkningsfremskrivninger bør de globale gennemsnitlige drivhusgasemissioner pr. indbygger inden 2050 nedbringes til ca. to tons CO₂-ækvivalenter, og at en gradvis konvergens af de nationale emissioner pr. indbygger mellem de udviklede lande og udviklingslandene vil blive nødvendig på længere sigt under hensyntagen til nationale forhold.

11. BEKRÆFTER PÅ NY, at de udviklede lande bør gå i spidsen for bekæmpelsen af klimaforandringerne og deres negative virkninger, og MINDER OM EU's forslag om, at de udviklede landes samlede emissionsreduktionsforpligtelser inden 2020 skal være i størrelsesordenen 30 % lavere end i 1990. NOTERER SIG MED BETÆNKELIGHED, at summen af forslag fra udviklede lande, der er parter, om emissionsreduktioner på mellemlang sigt fortsat er utilstrækkelig til at opfylde ovennævnte videnskabeligt baserede krav, og OPFORDRER derfor de udviklede lande, der er parter, til at forelægge mere ambitiøse forslag om emissionsreduktioner inden konferencen i København.
12. HILSER DET VELKOMMEN, at de seneste opgørelser for 2007 klart viser, at EU's samlede emissioner fortsat er faldende. UNDERSTREGER, at EU er godt på vej til at opfylde sine mål under Kyotoprotokollens første tilsagnsperiode.
13. BEKRÆFTER PÅ NY sit tilsagn om at yde en 30 %'s reduktion i forhold til 1990-niveauet som sit bidrag til en global og samlet aftale for tiden efter 2012, under forudsætning af at andre udviklede lande forpligter sig til tilsvarende emissionsreduktioner, og at udviklingslandene yder et passende bidrag i overensstemmelse med deres ansvar og respektive kapaciteter.
14. UNDERSTREGER, at EU vil foretage en yderligere analyse af alle de øvrige parters foreslåede tilsagn/foranstaltninger og bidrag. BEKRÆFTER, at EU bør lade sig lede af overvejelser om kapacitet og ansvar og ved vurderingen af de udviklede landes foreslåede tilsagn anvende en afbalanceret kombination af kriterier såsom:
- det enkelte lands mulighed for at finansiere sin emissionsreduktionsindsats og for at købe emissionsreduktionskreditter fra udviklingslandene
 - landets potentiale for reduktion af drivhusgasemissioner
 - allerede gennemførte tiltag til reduktion af drivhusgasemissioner på nationalt plan
 - befolkningsudviklingen og de samlede drivhusgasemissioner
- med henblik på at forberede EU på en afgørelse om, hvorvidt tilsagnet om en emissionsreduktion skal øges til 30 %. UNDERSTREGER, at analysen af sammenligneligheden af tilsagn, foranstaltninger og bidrag også vil blive foretaget med anvendelse af målet om 2 °C.. som benchmark.

15. STØTTER et EU-mål om inden 2050 at reducere emissionerne med 80-95 % i forhold til 1990 som led i de reduktioner, som det ifølge IPCC er nødvendigt, at de udviklede lande som gruppe foretager.
16. GENTAGER, at i det mindste alle de parter, der er opført i bilag I til UNFCCC, og alle de nuværende EU-medlemsstater, EU-kandidatlande og potentielle kandidatlande, der ikke er opført i bilag I til UNFCCC bør forpligte sig til bindende kvantitative mål for emissionsbegrænsninger og -reduktioner. OPFORDRER andre ikke-bilag I-parter, der har et udviklingsniveau og et niveau for BNP pr. indbygger, der svarer til niveauet i gruppen af udviklede lande, navnlig OECD-landene og kandidatlandene til OECD-medlemskab, til at overveje at indgå tilsvarende forpligtelser i overensstemmelse med deres ansvar, kapaciteter og nationale forhold.
17. ERKENDER, at mange udviklingslande allerede gør sig store og stadigt stigende bestræbelser for at begrænse deres drivhusgasemissioner. FINDER, at udviklingslandenes handlingsforslag bør underbygges, tilskyndes og styrkes yderligere. UNDERSTREGER, at der er rige muligheder for at kombinere modvirkningstiltag med bæredygtig økonomisk vækst, særlig i de mest udviklede udviklingslande, og at en ambitiøs, global aftale kunne tilføre betydelige pengestrømme til udviklingslandene gennem et udbygget CO₂-marked. OPFORDRER INDTRÆNGENDE de mest udviklede udviklingslande til allerede inden København at fremsætte forslag til ambitiøse modvirkningstiltag som led i deres bidrag til den globale indsats, som er forenelige med det globale ambitionsniveau, der er nødvendigt for at holde 2 °C-målet inden for rækkevidde. OPFORDRER navnlig de mest udviklede udviklingslande til i deres lav-CO₂-vækst-planer at medtage ambitiøse modvirkningstiltag, herunder ved at vedtage sektorspecifikke tærskler og mål, og til at angive, hvordan væksten i emissionerne vil blive afkoblet fra den økonomiske vækst og gøre disse tiltag, tærskler og mål til en del af den internationale aftale i København. ER OVERBEVIST OM, at en kombination af sådanne tiltag i en række af de mest udviklede udviklingslande vil kunne medføre en reduktion af emissionerne med helt op til 30 % eller mere under den i øjeblikket forventede emissionsvækstrate inden 2020.

18. ØNSKER AT ERINDRE OM, at risikoen for CO₂-lækager i en situation med konkurrenceprægede globale markeder giver anledning til bekymring i visse sektorer, såsom energiintensive industrisektorer, der er særligt udsatte for international konkurrence. ERINDRER desuden om, at denne risiko analyseres og behandles i det nye ETS-direktiv, så der på baggrund af resultatet af de internationale forhandlinger og omfanget af de globale drivhusgasemissioner, disse forhandlinger fører til, er mulighed for at overveje passende foranstaltninger, der skal træffes i overensstemmelse med internationale handelsregler, med henblik på at opretholde EU-politikkernes miljømæssige integritet. UNDERSTREGER, at en ambitiøs international aftale stadig er den bedste måde at håndtere dette spørgsmål på.
19. GENTAGER, at globale emissionsreduktionsmål for international luftfart og søtransport, som er forenelige med en global reduktionsstrategi, der tager sigte på at nå 2 °C.-målet, bør indarbejdes i en Københavnsaftale, og at parterne bør forpligte sig til gennem ICAO og IMO at arbejde for at åbne mulighed for en international aftale, der ikke fører til konkurrenceforvridninger eller CO₂-lækage, som der opnås enighed om i 2010, og som godkendes inden 2011. FINDER, at med henblik på forhandlingerne på COP15 klimakonferencen bør de globale reduktionsmål for drivhusgasemissioner fra international luftfart og søtransport fastsættes af UNFCCC til -10 % for luftfartssektoren og til -20 % for søtransportsektoren under 2005-niveauet inden 2020, og at de skal gennemføres globalt på en måde, der sikrer lige vilkår. BEKRÆFTER PÅ NY, at EU i denne sammenhæng støtter brugen af globale markedsbaserede instrumenter til at reducere emissionerne fra disse sektorer, og at der bør udvikles sådanne instrumenter i henholdsvis ICAO- og IMO-regi.

20. ERKENDER, at den fremskyndede udfasning af HCFC'er, som er påbudt i medfør af Montrealprotokollen, kan føre til en hurtig stigning i brugen af HFC'er, hvoraf mange er meget kraftige drivhusgasser. GENTAGER sit forslag om at indsætte en reduktionsordning for HFC-emissioner i Københavnsaftalen, som indebærer, at HFC'er forbliver i gruppen af gasser, der er omfattet af Kyotoprotokollen eller dennes efterfølger. FINDER, at en sådan ordning bør udarbejdes i tæt samarbejde med Montrealprotokollen og tilstræbe at udnytte dens eksisterende gennemførelsesstrukturer og -mekanismer.
21. ØNSKER AT UNDERSTREGE potentialet for modvirkningstiltag i landbruget og behovet for en mere emissionseffektiv landbrugsproduktion. UNDERSTREGER de vigtige forbindelser, der er mellem mindskelse af skovrydning, bekæmpelse af fattigdom og sikring af en bæredygtig global fødevareproduktion. GENTAGER, at det er nødvendigt at sørge for fødevarer sikkerhed. UNDERSTREGER derfor behovet for at inddrage landbruget på behørig vis i en Københavnsaftale, også på lang sigt. UNDERSTREGER i denne forbindelse behovet for at tilskynde til modvirkning og tilpasning i landbrugssektoren i udviklingslandene. GIVER TILSAGN OM at undersøge de relevante muligheder for en sådan tilskyndelse yderligere under hensyn til kravene til måling, rapportering og verifikation (MRV).

III. TILPASNING

22. ERKENDER, at klimaforandringerne allerede er i gang, at mange sårbare lande allerede kan mærke virkningerne af klimaforandringerne, og at der er stor forskel på de forskellige landes evne til at tackle klimaforandringernes negative virkninger. UNDERSTREGER, at tilpasning er et nødvendigt supplement til modvirkning. GENTAGER derfor, at tilpasningen skal behandles samlet af alle parterne i en Københavnsaftale, og HENVISER i denne forbindelse til sit forslag om at fastsætte en ramme for tilpasningsforanstaltninger som led i denne aftale med det formål at bygge et mere klimarobust samfund gennem effektive tilpasningsforanstaltninger som en integreret del af en bæredygtig udvikling i alle dele af verden. UNDERSTREGER behovet for effektivt at integrere tilpasningen i den nationale og sektorspecifikke planlægning, i politikkerne og strategierne for bæredygtig udvikling på alle niveauer og i udviklingssamarbejdet for at skabe en decentraliseret bottom-up-tilgang, der bygger på eksisterende og om nødvendigt reformerede institutioner og udviklingslandenes egne strukturer, og som fremmer øget regionalt samarbejde, tværsektorielle tilgange og inddragelse af interessenter. ERKENDER, at tilpasningsbehovene og responsen herpå er kontekstbestemte og bør tackles i overensstemmelse med de specifikke forhold og prioriteter.
23. MINDER OM Balihandlingsplanen, navnlig for en øget indsats for tilvejebringelse af nye og supplerende finansielle midler. ERKENDER, at udviklingssamarbejde spiller en vigtig rolle med hensyn til at støtte udviklingslande, der er særligt sårbare over for klimaforandringernes negative virkninger, og især de mindst udviklede lande, de små udviklingsøstater og de lande i Afrika, der er ramt af tørke, ørkendannelse og oversvømmelser, som nævnt i Balihandlingsplanen, og at dette samarbejde skal bygge på den støtte, der i dag ydes via bilaterale og multilaterale kanaler (herunder UNFCCC-midler). UNDERSTREGER endvidere behovet for et skift i retning af en langsigtet strategisk tilgang til integrering af klimamodstandsdygtighed i de nationale politikker, med statsstøtte, hvor det er nødvendigt.

24. NOTERER SIG MED BETÆNKELIGHED, at de uundgåelige virkninger af klimaforandringerne vil påvirke leveringen af økosystemydelse, der kan være af afgørende betydning for modstandsdygtigheden mod og tilpasningen til klimaforandringerne, og af økosystemernes regulerende funktion i klimasystemet. UNDERSTREGER sammenhængen med og forbindelserne til andre internationale, regionale og nationale programmer, organer og interessenter, der gennemfører tilpasning, risikovurdering og forvaltningsopgaver og dertil knyttede aktiviteter. FREMHÆVER i denne forbindelse den hurtige gennemførelse af EU's strategi for reduktion af katastroferisici i udviklingslande. ERKENDER de potentielle virkninger, som klimaforandringerne vil kunne få for bl.a. vandressourcer og vandforvaltning, bæredygtig skovforvaltning, arealforvaltning, sundhed, jordbundsforhold, biodiversitet, landbrugsproduktion, fødevarerikkerhed og indsatsen med henblik på katastroferisikoreduktion. UNDERSTREGER derfor behovet for yderligere at øge indsatsen for at udnytte synergien mellem UNFCCC og andre FN-konventioner, navnlig FN's konvention om den biologiske mangfoldighed og FN's konvention om bekæmpelse af ørkendannelse, og mellem UNFCCC og processer og programmer, der gennemføres af De Forenede Nationers agenturer og andre organisationer, og OPFORDRER INDTRÆNGENDE alle internationale interessenter, organer og institutioner, der er involveret i tilpasning, risikovurdering og -forvaltning og dertil knyttede aktiviteter, til at samarbejde og integrere klimaforandringernes virkninger i deres arbejde i overensstemmelse med en Københavnsaftale.
25. UNDERSTREGER ENDVIDERE behovet for at fortsætte med at samarbejde om at forbedre forskningen og den systematiske overvågning og med at styrke kapaciteterne i de sårbare udviklingslande og udvikle og overføre teknologi og viden om tilpasning, herunder systematiske klimaobservationer og udvikling af regionale klimascenarier, og gøre det muligt at stille klimatjenester af høj kvalitet til rådighed. STØTTER i denne forbindelse oprettelsen af en global ramme for klimatjenester, som der for nylig blev taget beslutning om på Den Meteorologiske Verdensorganisations tredje verdensklimatekstkonference.

26. UDTRYKKER TILFREDSHED med, at Tilpasningsfonden under Kyotoprotokollen nu er blevet operationel, og ser frem til, at der udbetales midler til støtte for konkrete tilpasningsaktioner. ERKENDER, at der vil blive behov for yderligere finansiering til at støtte tilpasningen i udviklingslandene, og UNDERSTREGER derfor, at det er nødvendigt at øge tilpasningsstøtten i udviklingslandene i tiden frem til og efter 2012, med særligt fokus på de lande og regioner, der er særlig sårbare over for negative virkninger af klimaforandringerne, særlig de små udviklingsøstater, de mindst udviklede lande og de afrikanske lande, der er udsat for tørke, ørkendannelse og oversvømmelser. GØR OPMÆRKSOM PÅ, at denne støtte i første omgang vil blive ydet til presserende behov som defineret i de nationale handlingsplaner for tilpasning (NAPA'er) og andre relevante dokumenter, under effektiv anvendelse af såvel UNFCCC- og ikke-UNFCCC-institutioner og -kanaler, bl.a. gennem opbygning af kapacitet i partnerlandene til at påbegynde integrationen af tilpasningen i den nationale udviklingsplanlægning, forbedring af videnbasen for tilpasning og opbygning af erfaringer på områder som designede pilotprogrammer om forsikring som et redskab til risikohåndtering.
27. GENTAGER, at der er behov for at overvåge og revidere tilpasningsindsatsen og -støtten ved at inddrage alle interessenter, så det bliver muligt at dele oplysninger og indhøstede erfaringer med henblik på hele tiden at forbedre tilpasningsforanstaltningernes effektivitet og sikre, at den ydede støtte er tilstrækkelig. FORESLÅR, at den finansielle støtte, der ydes og modtages til tilpasning, indberettes i parternes nationale meddelelser.

IV. REDUKTION AF EMISSIONER FRA SKOVRYDNING OG SKOVFORRINGELSE (REDD), FREMME AF BEVARELSE, BÆREDYGTIG SKOVFORVALTNING OG STYRKELSE AF CO₂-LAGRENE I SKOVENE (REDD+), OPGØRELSE OVER AREALUDNYTTELSE, ÆNDRINGER AF AREALUDNYTTELSE OG SKOVBRUG (LULUCF), TILDELTE EMISSIONSENHEDER (AAU) OG TILSAGNSPERIODER

28. BEKRÆFTER PÅ NY sine konklusioner af 8. december 2008. MINDER om betydningen af at gøre en indsats for at reducere skovrydningen og skovforringelsen (REDD) og også af bevarelse, bæredygtig skovforvaltning og styrkelse af CO₂-lagrene i skovene i udviklingslandene (REDD+) samt af EU's mål om at reducere bruttorrydningen af tropisk skov med mindst 50 % inden 2020 i forhold til de nuværende niveauer og standse tabet af jordens skovdække senest inden 2030.
29. UNDERSTREGER, at REDD+-aktiviteter skal tage hensyn til og undgå at skabe konflikter med oprindelige folks og lokale samfunds praksis og sikre bevarelse af biodiversitet, økosystemydelse og samfundsmæssige sidegevinster.
30. UNDERSTREGER, at der generelt vil blive behov for at yde bistand til udviklingslandene med henblik på at udarbejde nøjagtige data og opbygge kapacitet til at etablere og gennemføre en effektiv og pålidelig ramme for medtagelse af REDD + i deres lav-CO₂-vækst-planer. NOTERER SIG i denne forbindelse bidraget fra initiativer som EU's handlingsplan for retshåndhævelse, god forvaltningspraksis og handel på skovbrugsområdet (FLEGT).

31. MENER, at det er hensigtsmæssigt med en trinvis fremgangsmåde, der respekterer den miljømæssige integritet og målet om 2 °C... FINDER, at en forberedende fase bl.a. bør omfatte udarbejdelse af strategier for REDD+ og af nationale skovopgørelser samt overvågnings- og demonstrationsaktiviteter. NOTERER SIG, at nogle lande må forventes snart at være klar til anden fase, der kunne omfatte foranstaltninger vedrørende skovforvaltning med bevarelse af biodiversitet, såsom jordejendomsreformer og håndhævelse af skovlovgivning, finansieret af offentlige midler. FINDER, at en tredje fase bør indebære en resultatbaseret mekanisme, hvor emissionsreduktioner vurderes i forhold til et uafhængigt revideret og kontrolleret nationalt referenceniveau baseret på historiske tendenser og prognoser. FINDER, at kontrollerede emissionsreduktioner på mellemlang sigt kunne benyttes til overholdelsen med forbehold af strenge kvantitative begrænsninger, og at de på baggrund af de indhøstede erfaringer og efter en grundig undersøgelse på mellemlang til lang sigt kunne indføres i det internationale CO₂-marked under forudsætning af, at markedets integritet bevares, og at kravene til solid måling, rapportering og kontrol er opfyldt. FINDER ENDVIDERE, at EU bør stille sig åbent til brugen af forenkede indberetningskrav kombineret med forsigtige skøn over emissionsreduktionerne inden den tredje fase af en sådan resultatbaseret mekanisme.
32. GENTAGER, at opgørelsesreglerne for behandling af arealudnyttelse, ændring af arealudnyttelse og skovbrug i de udviklede landes fremtidige tilsagn bør stimulere modvirkningstiltag inden for disse sektorer og sikre kontinuitet og miljøintegritet, samtidig med at det sikres, at en tidlig indsats anerkendes, og FINDER, at disse regler bør tages i betragtning i forbindelse med de enkelte landes fastsættelse af mål. UNDERSTREGER, at IPCC i sin AR4 konkluderer, at en bæredygtig skovforvaltningsstrategi, der tager sigte på at opretholde eller øge skovens CO₂-lagre og samtidig giver et årligt bæredygtigt udbytte af træ, fibre eller energi fra skoven, på lang sigt vil skabe den største varige modvirkningseffekt. UNDERSTREGER i denne forbindelse den rolle, som bæredygtigt producerede træprodukter spiller som et klimavenligt materiale, og foreslår derfor at medtage høstede træprodukter i en Københavnsaftales opgørelsesregler, men understreger samtidig nødvendigheden af solide, gennemsigtige og konsekvente data og metoder.

33. ANERKENDER, at fremtidige opgørelsesregler for skovforvaltning bør skabe en passende balance mellem yderligere incitamentter til CO₂-binding, til brug af træprodukter og til biomasseenergi. UNDERSTREGER behovet for, at fremtidige opgørelsesregler sikrer, at den miljømæssige integritet i en Københavnsaftale bevares. ERKENDER, at der fortsat er vanskeligheder i forbindelse med metoderne til måling og forudsigelse af strømmene af LULUCF-drivhusgasser med en høj grad af præcision. SER MED TILFREDSHED PÅ de videre drøftelser med andre parter om opgørelsesregler for skovforvaltning, hvor EU er parat til at drøfte ordninger på grundlag af anvendelsen af et referenceniveau (tærskel), som omfatter et miljømæssigt solidt interval (bånd), og ER SIG BEVIDST, at nationale omstændigheder, såsom virkningerne af aldersklassefordelingen, kan kræve en vis fleksibilitet af landene med hensyn til valg af referenceniveau, herunder anvendelse af historiske data eller solide og gennemsigtige prognoser, der kan gennemgås og kontrolleres af et uafhængigt organ. Anvendelse af brutto-netto-opgørelser med et nedslag kan også overvejes i forbindelse med disse drøftelser. MENER, at opgørelsesregler skal tage højde for emissioner og optag i tilknytning til ekstreme begivenheder (force majeure) for at mindske risikoen for, at parterne ikke kan overholde deres modvirkningsmål på grund af sådanne begivenheder. MENER, at opgørelser over skovforvaltningen, under forudsætning af at der tilvejebringes en sådan fleksibilitet, bør være obligatorisk for alle parter, der afgiver kvantitative tilsagn for emissionsbegrænsninger og -reduktioner i en Københavnsaftale.
34. UNDERSTREGER, at alle tilsagnsperioder skal omfatte en mekanisme til inkorporering af jævnlig kontrol af tilsagn og foranstaltninger, både med hensyn til omfanget af reduktionsmål og arten af tilsagn og foranstaltninger, herunder en samlet gennemgang senest i 2016 under hensyn til fremtidige krav til og målsætninger for emissionsreduktioner i lyset af IPCC's femte vurderingsrapport.

35. UNDERSTREGER betydningen af AAU'er i forbindelser med de fælles opgørelsesregler i henhold til den nuværende tilsagnsperiode inden for rammerne af Kyotoprotokollen (2008-2012). NOTERER SIG, at der i løbet af den nuværende tilsagnsperiode inden for rammerne af Kyotoprotokollen formentlig vil opstå en betydelig mængde af ubrugte AAU'er som følge af lavere emissioner end den tildelte mængde. NOTERER SIG, at AAU-overskuddet kan indvirke på en Københavnsaftales miljømæssige integritet, hvis det ikke håndteres hensigtsmæssigt. ØNSKER AT PRÆCISERE, at EU nærmere vil overveje forskellige muligheder på baggrund af drøftelserne med de øvrige parter.
36. ERKENDER, at startniveauet for fastlæggelse af fordelingen af tildelte emissionsenheder med henblik på fremtidige tilsagnsperioder er vigtig for den miljømæssige integritet. FINDER, at der er behov for ambitiøse emissionsreduktionsmetoder for alle parter, og at startniveauet såvel som behandlingen af AAU-overskud har betydelige konsekvenser for muligheden for at sammenligne de udviklede landes indsats, og at der derfor bør tages hensyn hertil parallelt med bredere sammenligningskriterier.

V. LAV-CO₂-UDVIKLINGS-STRATEGIER/LAV-CO₂-VÆKST-PLANER (LCDS/LCGP) OG NATIONALT PASSENDE MODVIRKNINGSTILTAG (NAMA'er)

37. ØNSKER AT PRÆCISERE, at alle lande, bortset fra LDC-lande, i overensstemmelse med princippet om fælles, men differentieret ansvar og respektive kapaciteter, bør forpligte sig til at udarbejde ambitiøse, troværdige og nationale lav-CO₂-udviklings-strategier/lav-CO₂-vækst-planer (LCDS/LCGP) UNDERSTREGER, at EF og dets medlemsstater vil udforme sådanne strategier/ planer med udgangspunkt i energi- og klimapakken.

38. UNDERSTREGER, at LCDS'er/LCGP'er spiller en afgørende rolle ved at danne grundlag for konkrete og effektivt matchende foranstaltninger fra udviklingslandene med økonomisk og teknologisk støtte. NOTERER SIG, at LCDS'er/LCGP'er bør omfatte de nationalt passende modvirkningstiltag (NAMA'er), hvilket vil give de oplysninger, der er nødvendige for at identificere behovene for finansiel støtte, støtte til kapacitetsopbygning og kapacitetsstøtte til udviklingslandene. LCDS/LCGP bør danne grundlag for en uafhængig analyse af, om det globale ambitionsniveau for indsatsen er passende.
39. UNDERSTREGER behovet for at måle, rapportere og verificere (MRV) modvirkningsindsatsen for at sikre gennemsigtighed og ansvarlighed og øge den offentlige og private tillid til, at de globale og nationale mål bliver nået.
40. UNDERSTREGER, at regelmæssige, internationalt behandlede nationale meddelelser og årlige nationale emissionsopgørelser er grundlaget for en styrket gensidig ansvarsbevidsthed og ansvarlighed i tråd med MRV-konceptet. FREMHÆVER, at nationale emissionsopgørelser fra udviklede lande og udviklingslande bør dække de globale emissioner bedst muligt. FORESLÅR, at udviklingslandene, bortset fra LDC-landene, bør forelægge nationale emissionsopgørelser, som for de mest udviklede udviklingslande og andre udviklingslande med tilstrækkelig kapacitet bør udarbejdes hvert år, første gang senest i 2011. I den forbindelse UNDERSTREGER det behovet for at udforme sammenlignelige retningslinjer for emissionsopgørelser for udviklede lande og udviklingslande under hensyntagen til deres respektive kapacitet. ANERKENDER, at der eventuelt kan tilvejebringes en vis fleksibilitet for udviklingslandene i forbindelse med disse retningslinjer. UNDERSTREGER behovet for kapacitetsopbygning i udviklingslandene for at bistå disse med at udarbejde LCDS/LCGP og nationale opgørelser.

VI. CO₂-MARKEDET

41. ERINDRER OM CO₂-markedernes afgørende betydning og GENTAGER i den forbindelse, at det er bydende nødvendigt at sætte en pris på drivhusgasemissioner gennem lofts- og handelsordninger og andre markedsbaserede mekanismer for at tilskynde til lav-CO₂-investeringer og på en omkostningseffektiv måde opfylde de globale modvirkningsmål. UDTRYKKER i den forbindelse TILFREDSHED MED den fortsatte udvikling af lofts- og handelslovgivning i en række OECD-lande. GENTAGER sin opfordring om et OECD-dækkende CO₂-marked gennem sammenkædning af lofts- og handelsordninger, der er sammenlignelige med hensyn til ambitionsniveau og kompatible med hensyn til udformning, så hurtigt, det kan lade sig gøre, og helst senest inden udgangen af 2015, og udvidelse af dette marked til mere udviklede udviklingslande inden udgangen af 2020 som væsentlige skridt på vejen mod et fuldt integreret globalt CO₂-marked, der samtidig fremmer lige vilkår.
42. ERINDRER OM, at det er vigtigt at fastholde en fortsat stærk rolle for de projektbaserede mekanismer, mekanismen for bæredygtig udvikling (CDM) og fælles gennemførelse (JI), der omfatter programtilgange, således at CO₂-markederne kan udvides, og tilliden hos investorerne på CO₂-markedet kan bevares. UNDERSTREGER betydningen af en reform af CDM- og JI-mekanismerne, bl.a. ved at forbedre deres effektivitet, miljømæssige integritet og forvaltning. FINDER i den henseende, at brugen af ambitiøse standardiserede benchmarks for kriterier og afprøvning af additionalitet med henblik på specifikke CDM-projekttyper bør tages op, hvis det er muligt. UNDERSTREGER ENDVIDERE betydningen af at øge CDM-mekanismens bidrag til bæredygtig udvikling og globale emissionsreduktioner og vigtigheden af at styrke de mindst udviklede landes deltagelse.
43. GENTAGER sit forslag om, at de mere udviklede udviklingslande som led i deres LCDS'er/LCGP'er bør fastlægge ambitiøse tærskler og mål for specifikke sektorer under overholdelse af vedtagne internationale forvaltningsprocedurer med henblik på at deltage i sektorspecifikke krediterings- og handelsmekanismer, opnå finansiering og fremme emissionsreduktioner i større målestok samt lette deres stigende deltagelse i internationalt forbundne CO₂-markeder baseret på lofts- og handelsordninger inden udgangen af 2020. UNDERSTREGER vigtigheden af stærke krav om måling, rapportering og verifikation som led i sådanne sektorspecifikke mekanismer.

44. ER AF DEN OPFATTELSE, at der i lyset af, hvor vigtigt det er, at der oprettes sektorspecifikke mekanismer, i en Københavnsaftale bør indledes en regulær overgang til sådanne mekanismer for at sørge for klarhed over for investorerne og sikre markedets fortsatte stabilitet. UDTRYKKER derfor sin vilje til at arbejde sammen med andre parter, navnlig med de mere udviklede udviklingslande, for at afdække, hvilke sektorer, f.eks. de vigtigste emissionssektorer og de sektorer, der er sårbare over for international CO₂-lækage, der kunne være egnede til sektorspecifikke krediterings- eller handelsmekanismer. FORESLÅR, at målene for en sådan proces bør præciseres i en Københavnsaftale, og at der inden udløbet af COP 16 bør vedtages en vejledende tidsplan for de berørte sektorer og lande, herunder en dato, efter hvilken der ikke længere kan ydes støtte til nye CDM-registreringer i disse sektorer og lande, idet eksisterende CDM-investeringer dog skal respekteres. UDTRYKKER sin vilje til at lette de sektorspecifikke CO₂-markedsmekanismer ved at acceptere, at der i rette tid anvendes sektorspecifikke kreditter og enheder i EU ETS.
45. FINDER, at der er brug for mere bistand for yderligere at styrke udviklingslandenes kapacitet til at deltage i CO₂-markedet og dets mekanismer, herunder med hensyn til måling, rapportering og verifikation af data, navnlig i forbindelse med sektorspecifikke mekanismer i udviklede udviklingslande og kapacitetsopbygning med henblik på CDM-mekanismen i lande, der i øjeblikket er underrepræsenteret, navnlig LDC-landene.
46. ER AF DEN OPFATTELSE, at ingen nye CDM-projekter med HFC-23-emissionsreduktioner fra HCFC-22-produktion bør komme til, og at der bør findes andre incitamentter til HFC-23-destruktion, idet eksisterende CDM-projekter dog bør respekteres.

VII. KLIMAFINANSIERING, FORVALTNING OG GENNEMFØRELSE

47. ERKENDER, at en Københavnsaftale vil kræve en gradvis, men markant stigning i såvel de offentlige som de private finansielle strømme til udviklingslandene – også via CO₂-markedet – til aktiviteter i forbindelse med tilpasning, modvirkning, reduktion af skovrydning samt teknologi og kapacitetsopbygning, og at de nuværende institutionelle arrangementer for klimafinansiering ikke er udformet til at håndtere tildeling af finansiering med den hastighed og i det omfang, der bliver behov for efter 2012. ERKENDER, at en af nøglerne til et vellykket resultat i København er at udtænke et mere effektivt institutionelt system, der kan accepteres af alle. FORESLÅR at trække på erfaringerne og principperne fra udviklingssamarbejdet og udnytte institutioner og kanaler både i og uden for UNFCCC, og om nødvendigt reformere disse. UNDERSTREGER, at den overordnede forvaltningsstruktur bør være decentraliseret, landestyret, gennemsigtig, åben for effektiv overvågning og bør opfylde standarder for bistanseffektivitet. HILSER Kommissionens meddelelse "Flere internationale midler til klimafinansiering: Et europæisk koncept for en aftale i København" VELKOMMEN.
48. UNDERSTREGER, at det er af afgørende betydning, at der ydes passende, forudsigelig og rettidig finansiel støtte til gennemførelsen af en Københavnsaftale, og at EU er indstillet på at påtage sig sin rimelige andel som led i en global og samlet Københavnsaftale, der indebærer passende og tilstrækkelige bidrag fra parterne.

49. STØTTER oprettelsen af et højniveauforum eller -organ, der bl.a. får til opgave at sørge for en konsolideret oversigt over internationale kilder til finansiering af klimarelaterede investeringer i udviklingslandene, at gennemgå den afbalancerede fordeling af internationale offentlige finansmidler på tværs af prioriteter og at inddrage samtlige relevante aktører og tilskynde til synergi med andre miljøaftaler. FORESLÅR, at dette forum eller organ oprettes under vejledning af UNFCCC og inddrager samtlige relevante aktører, herunder internationale finansielle institutioner (IFI'er). UNDERSTREGER nødvendigheden af en afbalanceret repræsentation i et sådant forum eller organ. FORESLÅR endvidere, at der indføres en koordineringsmekanisme, der bl.a. omfatter et register over LCDS'er/LCGP'er og NAMA'er, med henblik på at skabe gennemsigtighed omkring modvirkningsindsatsen samt støtte og lette en matchning af finansiering og behov som identificeret i udviklingslandenes NAMA'er og LCDS'er/LCGP'er.
50. UNDERSTREGER, at det er nødvendigt at styrke indsatsen for at forberede effektive tiltag og undgå, at ambitiøse tiltag forsinkes på grund af kapacitetsbegrænsninger, og for at lette integrationen af klimaændringsspørgsmål i national udviklingsplanlægning og nationale udviklingsstrategier. LÆGGER VÆGT PÅ, at kapacitetsopbygning bør være en landestyrret proces og svare til de nationale forhold. ERKENDER, at der bliver brug for hurtig opstartsfinansiering inden 2013, finansiering for at muliggøre kapacitetsopbygning og en tidlig indsats, bl.a. til udvikling af LCDC'er/LCGP'er, klargøring til REDD, årlige emissionsopgørelser, pilotprojekter, adgang til energi for fattige lande, samarbejde om teknologiforskning, udvikling og demonstration samt presserende tilpasningsspørgsmål, herunder reduktion af katastroferisici. UDTRYKKER TILFREDSHED MED etableringen af klimainvesteringsfondene, der administreres af Verdensbanken, og som bidrager til en sådan hurtig opstartsfinansiering.
51. UNDERSTREGER, at der i forbindelse med alle udgifter til officiel udviklingsbistand (ODA) bør tages hensyn til klimaovervejelser, således at de bliver klimasikrede. UNDERSTREGER, at synergien mellem gennemførelsen af international klimafinansiering og anden bistand i udviklingslande i så høj grad som muligt bør udnyttes, at der bør trækkes på erfaringerne fra eksisterende institutioner, herunder multilaterale og bilaterale finansielle institutioner for udvikling, med hensyn til levering af bistand i udviklingslande, og at de vedtagne principper for bistandseffektivitet bør finde anvendelse.

52. UNDERSTREGER, at støtte til modvirkning og tilpasning i udviklingslandene vil kræve yderligere ressourcemobilisering fra en lang række finansielle kilder, men at ODA fortsat vil spille en rolle, navnlig for støtte til tilpasning, herunder reduktion af katastroferisici, i de mest sårbare og mindst udviklede lande. UNDERSTREGER, at de udviklede lande bør leve op til deres respektive forpligtelser med hensyn til ODA-bidrag, og BEKRÆFTER PÅ NY sine tilsagn i den henseende, jf. konklusionerne fra Det Europæiske Råd i juni 2005.
53. BEKRÆFTER Den Globale Miljøfacilitets rolle som den nuværende operationelle enhed i konventionens finansieringsmekanisme, og UDTRYKKER TILFREDSHED MED fremskridtene i femte forhandlingsrunde om genopfyldning. UNDERSTREGER, at der er behov for reformer for at forbedre GEF's effektivitet.

VIII. TEKNOLOGI

54. GØR PÅ NY OPMÆRKSOM PÅ betydningen af udvikling, udbredelse og spredning samt overførsel af sikre og bæredygtige teknologier til modvirkning og tilpasning. FORESLÅR, at udviklingslandene foretager nationale vurderinger af deres behov og teknologirelaterede hindringer og udnytter disse vurderinger til at foretage strategiske valg i deres LCDS'er/LCGP'er. UNDERSTREGER, at LCDS'er/LCGP'er skal angive, hvilken støtte der er behov for for at gennemføre aktioner og politikammer, der fører til en bedre udvikling og udbredelse af teknologier. MINDER OM, at udformningen og gennemførelsen af nationale politikammer er en afgørende forudsætning for at skabe et gunstigt klima med henblik på at omdirigere og forøge de private investeringer og spille en vigtig rolle med hensyn til at fremme forskning, udvikling, demonstration, udbredelse og formidling, herunder også teknologioverførsel i det fornødne omfang. UNDERSTREGER betydningen af i alle lande, udviklede lande såvel som udviklingslande, at skabe incitament og mekanismer til at få den private sektor med i det teknologiske samarbejde. UNDERSTREGER den vigtige rolle, som CO₂-markederne bør spille.

55. ERKENDER, at der er behov for at udbygge det internationale samarbejde om at fremme lovende, sikre og bæredygtige teknologier til modvirkning og tilpasning, herunder øget FoU-samarbejde og informationsdeling. HILSER i denne forbindelse tiltag og støtte uden for UNFCCC VELKOMMEN, såsom MEF-initiativet om etablering af et "globalt partnerskab, der skal fremme transformerende klimavenlige lavemissionsteknologier" samt tiltag inden for rammerne af Irena, IEA og andre fora. UNDERSTREGER, at disse tiltag bør anerkendes, og at der bør bygges videre på dem i en Københavnsaftale. OPFORDERER alle parter til at fastsætte globale teknologimål for at lede den nationale og internationale udvikling i retning af lav-CO₂-økonomier, der er modstandsdygtige over for klimaforandringer. FORESLÅR, at formuleringen og overvågningen af disse mål, bl.a. ved hjælp af køreplaner, samt samarbejde og kapacitetsopbygning om klimateknologier bør støttes. FORESLÅR med henblik herpå, at man overvejer en teknologimekanisme som en integrerende del af en Københavnsaftale, der skal omfatte de foranstaltninger og aktiviteter, der er nødvendige for at kunne yde fyldestgørende støtte til udvikling og overførsel af teknologi. ERKENDER betydningen af innovationscentre med henblik på forskningssamarbejde, kapacitetsopbygning, informationsdeling og uddannelse af eksperter, og FORESLÅR at undersøge sammen med andre parter, hvordan denne funktion bedst kan oprettes.
56. BEKRÆFTER PÅ NY betydningen af at forøge den private og offentlige energirelaterede FUD i forhold til de nuværende niveauer med henblik på mindst en fordobling af den globale energirelaterede FUD i 2012 og en firedobling i 2020 i forhold til det nuværende niveau, idet det er vigtigt at flytte fokus til sikre og bæredygtige teknologier med lave drivhusgasemissioner, især vedvarende energi og energieffektivitet. UNDERSTREGER nødvendigheden af at beskytte og styrke den intellektuelle ejendomsret med henblik på at fremme teknologisk innovation og give tilskyndelser til private investeringer.
57. NOTERER SIG den meddelelse, Kommissionen for nylig har udsendt med titlen "Investering i udviklingen af teknologi med lav CO₂-udledning (SET-planen)".

58. STØTTER supplerende initiativer til internationalt samarbejde om demonstration og udbredelse af energieffektive, sikre og bæredygtige teknologier og vedvarende energikilder i eller uden for en Københavnsaftale. ERKENDER betydningen af offentlige/private partnerskaber og adgang til finansiering af CO₂-markedet samt vidensdeling mellem projekterne for udbygning af demonstration og udbredelse af sådanne teknologier i udviklingslandene. HILSER MED TILFREDSHED Europa-Kommissionens meddelelse "Demonstration af opsamling og underjordisk oplagring af CO₂ (CCS) i vækstlande: finansiering af EU's og Kinas projekt om et kulfyret kraftværk med næsten nul-emission", og Europa-Kommissionens tilsagn om 57 mio. EUR til projektet. OPFORDRER Europa-Kommissionen til at videreføre samarbejdet sammen med medlemsstaterne, interessenter og finansielle institutioner med henblik på at videreudvikle miljømæssigt sikker teknologi til modvirkning af klimaændringer og finde finansieringsmuligheder for denne form for demonstration.

IX. JURIDISKE ASPEKTER

59. UNDERSTREGER, at det er nødvendigt, at mødet i december 2009 i København munder ud i en juridisk bindende aftale for perioden fra den 1. januar 2013, som bygger på Kyotoprotokollen og indeholder alle de afgørende elementer i den.
60. FINDER, at et enkelt juridisk bindende instrument vil give det bedste grundlag for at fremme gennemførelsen og sikre en ensartet anvendelse af den internationale klimaordning efter 2012 og lette parternes ratifikation heraf samt aftalens ikrafttræden med henblik på at opnå universel deltagelse, og er også indstillet på en åben diskussion med andre parter om forskellige muligheder for at nå de samme mål.
61. UNDERSTREGER betydningen af en stærk og effektiv efterlevelseshandling, som er baseret på Kyotoprotokollens tilgang.